

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2013. április 21.
(vasárnap)**

Horváth Géza

MEGSZÓLÍTOTTA ŐKET

Alapige: János 1,35-41

Másnap ismét ott állt János két tanítványával együtt, és rátekintve Jézusra, aki arra járt, így szólt: „Íme, az Isten Báránya!” Meghallotta a két tanítvány, hogy ő ezt mondta, és követték Jézust. Jézus megfordult, és amikor meglátta, hogy követik Őt, megszólította őket: „Mit kerestek?” Ők pedig ezt válaszolták: „Rabbi – ami azt jelenti: Mester –, hol van a lakásod?” Ő így szólt: „Jöjjetek, és meglátjátok.” Elmentek tehát, meglátták, hol lakik, és nála maradtak azon a napon; körülbelül délután négy óra volt ekkor. A kettő közül, akik ezt hallották Jánostól és követték Őt, András, Simon Péter testvére volt az egyik. Ő mihelyt találkozott testvérével, Simonnal, ezt mondta neki: „Megtaláltuk a Messiást” – (ami azt jelenti: Felkent). Odavitte Jézushoz, aki rátekintve így szólt: „Te Simon vagy, Jóna fia: téged Kéfésnak fognak hívni” – (ami azt jelenti Kőszikla).

Imádkozzunk!

Örökkévaló Urunk, áldunk és dicsőítünk téged, ahogy énekeltük is: tiéd a dicséret, dicsőség, hálaadás, a tisztesség, a magasztalás, mienk pedig az orcánk pirulása.

Köszönjük, hogy nem a Sión hegyén laksz, hanem az alázatossal és a megtört szívűvel is. Köszönjük, hogy lényed betölti ezt az egész teremett világot. Köszönjük, hogy hatalmadban van minden, és a te gondviselésed tartja a teremett világot mind a mai napig.

Köszönjük, hogy nemcsak világot teremtettél, hanem embert formáltál. Olyan embert, akivel kapcsolatban lehetsz, akivel beszélhetsz. Olyan embert, aki téged magasztal, dicsér, aki veled az örökkévaló boldogságban élt.

Áldunk, hogy a bűneset ellenére újból ez lett a szándékod, örökkévaló Urunk, és köszönjük, hogy ezért hajoltál le az Éden-kertben a bűnbeesett emberpárhoz. Köszönjük, hogy onnan számíthatjuk mi is az egyház létét, mert valljuk és hisszük, hogy egyház ott van, ahol a kegyelmes Isten lehajol a bűnbe esett emberhez, megmenti, kiemeli, ígét ad neki és reménységet táplál a szívében.

MEGSZÓLÍTOTTA ŐKET

Köszönjük, hogy jót gondoltál az ember felől, Urunk. Áldunk, hogy hirdettett a te igéd, és hirdettetik mind a mai napig, és az a reménységünk, hogy mind a világ végezetéig igéd és Szentleked által fogod keresni azokat, akiket a világ teremtése előtt magadnak kiválasztottál, üdvösségre rendeltél, akiket örökkévaló szeretettel szerettél, és akikre éppen ezért kiterjesztetted a te irgalmasságodat.

Hálás a szívünk, hogy ezen a helyen is gyülekezetet fundáltál, népet gyűjtöttél, és hálás a szívünk, hogy népedet megtartottad, és meg fogod tartani, mert nem ember tartja össze, hanem te magad, mert nem embert követünk és nem emberhez csatlakoztunk, hanem az egy igaz, élő Istenhez, aki szeretett minket és Fiában önmagát adta értünk.

Köszönjük a mai szép napot, Urunk, a délelőtti alkalmakat, a következő istentiszteletet, ahol konfirmálnak fiatalok és felnőttek. Kérünk, hogy hadd legyünk lélekben és imádságban velük most egy, még akkor is, ha nem tudunk itt lenni a következő alkalmon. Taníts minket arra, hogy egy nép, egy sereg vagyunk. Taníts minket arra, hogy hozzád tartozunk, mert igaz ma is a szentek egysége, egyessége, és általad és benned egymásnak is testvérei vagyunk.

Kérünk, segíts szeretnünk téged és segíts szeretnünk egymást. Áldd meg igédet közöttünk, Urunk, és engedd, hogy reád mutató legyen, téged halljunk, és téged csodáljunk.

Ámen.

Igehirdetés

Amint azt sokan tudják, és említettem az imádságban is, gyülekezetben a következő istentiszteleten lesz a konfirmáció. Hálát adunk Istennek azért, hogy az idén ötvenen tesznek hitvallást és fogadalmat, 28 fiatal és 22 felnőtt. Nem férnénk be a templomba, éppen ezért nem okolok senkit, hogy nem a tíz órai istentiszteletre jöttek. Szeretném, ha ugyanaz az ige hangzana most, ami majd 10 órakor fog. Ezért olvastam a János 1. részéből ezt az igét, és szeretném, ha lélekben és imádságban mi is konfirmált testvéreink mögött lennénk, imádkozva értük, hogy az Úr azt a munkát, amit elkezdett, azt vigye is végbe az ő életükben, és erősítse meg a hitüket és belé vetett bizalmukat.

Konfirmáció, latin szó, magyarul azt jelenti: megerősítés. Tulajdonképpen nem is konfirmál valaki, hanem konfirmáltatik, mert nem magát erősíti meg, hanem a gyülekezet erősíti meg őt hitvallásában. Azok, akik konfirmálnak, vagy konfirmáltatnak, tulajdonképpen arról tesznek bizonyosságot, hogy mit hisznek, hova szeretnének tartozni, és elkötelezik magukat, hogy Jézus Krisztusnak igaz követője, református egyházunknak hűséges, engedelmes és áldozatra kész hívei lesznek.

Éppen olyan ez, mint a házasságkötés. Lehet együtt élni házasságkötés nélkül, és lehet a házasságkötésben elkötelezni magunkat, sőt tudjuk, hogy kell is, mert Isten előtt ez a kedves. Konfirmáció nélkül is lehet ide járni és igét hallgatni, de az elkötelezettség, elköteleződés mindig olyan, mint a házasságkötés: hűséget fogadunk, és mindehhez természetesen az Úr segítségét kérjük, mert nekünk nem megy, azaz nekünk ez sem megy.

A gyülekezet vezetői erre a fogadalom, és hitvallástételre tehát megerősítik a hitvallástevőt, ami azt jelenti, hogy a te hitvallásod az, amit hiszel, megfelel egyházunk bibliai és hitvallásos normáinak. Tudjuk, ki vagy és tudjuk, mit hiszel.

A Debrecen-Egervölgyi hitvallás, amely 1562-ben keletkezett, és úgy tartjuk számon, mint egyházunk legrégebb és legfőképpen itt, magyar földön keletkezett hitvallását, azt mondja: „Azoknak, akik az úrvacsora értelmét és hasznát nem tudják, és olyanoknak, akik vizsgát tenni és magukat megpróbálni nem képesek, az Úr vacsoráját fel nem adjuk. Mert az úrvacsora közösség Krisztussal és közösség a Krisztus-test gyülekezettel, azokkal, akik egyenlő drága hitet nyertek, akik egy Lélekkel itattattak meg.”

Sokszor hallottam, hogy az, aki megtért, annak nem kell konfirmálni, mert a megtérés több, mint a konfirmáció. Erre azt mondom: 1) Isten bármikor eszébe juttathatja mindazt, amit itt fogadott, elmondott, amit tanult, akár csak egy-egy bibliai ígét is, amely megtarthatja életét. 2) Aki megtért, annak meg azért kell konfirmálnia, mert az örömmel tesz vallást hitéről, hogy Jézus Krisztust megismerte, elfogadja. Tudja, hogy nincs más közbenjáró Isten és ember között, és megvallja, hogy egyedül az Ő halálába vetett hit által igazulunk meg ingyen, Isten kegyelméből. Ez ugyanis a legnagyobb református tételünk, és erre tesznek fogadalmat: hiszik, vallják, és ennek a Jézusnak a követői lesznek az anyaszentegyházban. Ezt pedig ígérik és fogadják. Jézus Krisztus az egyetlen közbenjáró és egyedül az Ő halálába vetett hit által igazulunk meg ingyen, Istennek kegyelméből.

Ezen a konfirmáción majd ebből az ígéből három dolgot szeretnék kiemelni nemcsak azoknak, akik konfirmáltatnak, hanem az egész gyülekezetnek. Hiszen amit ebben az ígében olvasunk, az tulajdonképpen a hívó élet és a tanítványi élet alapja, három fontos része, három nagyon nagy igazsága. Ebben az ígében az tárul ugyanis elénk, hogy ez a két férfi, a két tanítvány, akiről olvasunk, először hallott Jézusról, azután elkezdte követni Jézust, és beszéltek róla.

Hallottak Jézusról, követték Őt és beszéltek róla. Adja az Úr, hogy ez legyen a mi hitünk erőssége, így higgyünk és így szolgáljunk a mi Mesterünknek és Megváltónknak: hallunk róla, követjük Őt, és beszélünk róla.

Mit jelent, hogy hallottak róla? Úgy olvassuk az ígében: „Másnap ismét ott állt János két tanítványával együtt, és rátekintve Jézusra, aki arra járt, így szólt: „Íme, az Isten Báránya!” Mert ahhoz, hogy valaki kövesse Jézust, és valaki beszéljen róla, a legelső mindig az: hallani kell róla.

Az Éden-kertben, amikor az ember elvesztette Istennel a kapcsolatát, élő közösségét, megszűnt a beszélő viszony, de egyet hallottak, mégpedig azt, hogy Isten hívős alkonyatkor jár a kertben. Isten ígéje az Újszövetségben azt mondja: a hit hallásból van, a hallás pedig Isten ígéje által. Aki tehát Jézus Krisztus követője akar lenni, és majd beszélni szeretne a Megváltóról, úgy, ahogy itt ez a két tanítvány: megtaláltuk a Messiást — annak legelőször is hallania kell róla.

Mi is, akik itt ülünk, sokan el tudjuk mondani, hogy egyszer hallottunk egy ígét, vagy lehet, hogy többet is, és azzal kezdett el Isten a mi szívünkben életet gerjeszteni, életet táplálni. Szentlelke által munkálkodott és adott életet,

MEGSZÓLÍTOTTA ŐKET

nemzett — mondja Péter — onnan felülről bennünket, romolhatatlan magból, és munkálta az új életet mibennünk.

Nemcsak azt olvassuk, hogy hallottak róla ezek az emberek, hanem azt mondja róla az ige: „meghallotta a két tanítvány.” Ha azt a kis igekötőt mellé tesszük, az sokkal több, hogy meg is hallották. Sok mindent hall az ember, de nem biztos, hogy meg is hallja.

Például, bekapcsoljuk az időjárás-jelentést, mert tudni szeretnénk, milyen idő lesz holnap, nem lesz-e reggeli fagy, dér, lesz-e eső. Közben egy könyvet olvasok, a feleségem azt kérdi tőlem: mit mondott az időjárás-jelentés? Nem tudom, mondom, én könyvet olvasok. Hallom, hogy beszél valamit a meteorológus, tulajdonképpen nem is hallom meg, mert nem oda figyelek.

Amikor Péter pünkösdkor beszél, háromezer ember meghallja az igét, de sokkal többen hallották: térjetelek meg és bánjátok meg bűneiteket, keresztelkedjetelek meg, és veszitek a Szentlélek ajándékát. Valakik meghallották.

Ez a két tanítvány is. Tudjuk, hogy János lehetett az egyik, akiről azt olvassuk: szeretett tanítvány, a másik pedig András, Péter testvére. Ők Keresztelő János tanítványai voltak, és amikor Jézus arra megy, Keresztelő János rámutat: „Íme, az Isten Báránya!”

A világ egyik híres képtárában van egy kép. Azt ábrázolja, hogy Jézus a Jordán partján van, Keresztelő János pedig a kép jobb alsó sarkában, egy kicsi alakként. A kép érdekessége, hogy Keresztelő Jánosnak hatalmas mutatouja van, nem mintha Keresztelő János fogyatékkal született volna, hanem a festő azt akarta kiemelni, hogy Keresztelő Jánosnak egyetlen dolga volt, hogy rámutasson az Úr Jézusra. Ő azt mondta: nem én vagyok Messiás, majd aki utánam jön, annak a saruja szíját sem vagyok méltó megoldani. Én vízzel keresztellek titeket, külső keresztséget adok, de az nem elég. Majd utánam jön, aki nagyobb nálam, Ő majd Szentlélekkel és tűzzel fog titeket keresztelni.

Keresztelő János semmi mást nem akart, csak beszélni Jézusról, rámutatni Jézusra: íme az Isten Báránya! Így látja Jézust, hogy Bárány. Később majd János apostol a Jelenések könyvében, amikor betekint a mennyei hazába és mennyei valóságba, akkor ott is úgy látja Jézust, mint megöltetett Bárányt. Nem csak úgy látja, mint dicső királyt, mint uralkodót, aki ül az Atya jobbján, mint hatalmas Urat, hanem úgy, mint Bárányt.

Hadd említsem meg, hogy mi-minden lehetett és mi-minden volt az, amikor Keresztelő János csak annyit mond: az Isten Báránya. Jézus Krisztus Bárány. Ebbe benne van az a hatalmas bibliai igazság és üzenet, hogy Isten igazságos, és Isten irgalmas. Arról beszél az, hogy Jézus Istennek Báránya, hogy a bűn miatt engesztelést kell találni. Arról beszél Jézus, mint Bárány, hogy Isten igazságossága azt jelenti: a bűnnek van büntetése. Nem lehet büntetlenül vétkezni. A bűnnek van zsoldja — adja elénk Pál (Róma 6,23). De arról is beszél, hogy Jézus-Bárány, hogy Isten egyszersmind irgalmas is, ahogy hitvallásunk is mondja.

Nem engedi meg azt, hogy a bűnért valaki ne fizessen, ez az Ő igazsága, de az Ő irgalmassága az, hogy megengedi, hogy más valaki tegyen eleget a bűnért. Keresztelő János éppen ezért úgy mutat Jézusra, mint Bárányra, aki azért

jött, hogy életét adja váltságul sokakért. Az ember mit adhat váltságul az ő lelkéért? Semmit.

Ez az ige azt hirdeti: kevés, hogy valaki hall Jézusról. Ez a történet azzal folytatódik, hogy követték őt. Innen látjuk, hogy Isten Lelke elkezdett a szívükben munkálkodni és dolgozni. Amikor hallják ezt az ígét, elkezdik követni Őt. Eljutnak Jézushoz, aki megszólítja őket: „Mit kerestek?”

Sokat lehet gondolkozni ezen a rövid mondaton, hogy Jézus miért ezt kérdezi tőlük. Nem tudjuk. De hogy kérdez tőlük valamit, az mindig azt jelenti, hogy azért kérdez, hogy gondolják át, hogy szembesüljenek vele, hogy vajon meg tudják-e fogalmazni, hogy tényleg, ők mit is keresnek.

A tékozló fiú példázatában van egy rövid mondat: „azután magába szállt”. Amikor a moslékos vályúnál elkezdi gondolkozni... Ilyen gondolatokra jut: az én atyám házában a béresek is bővülködnek kenyérben, én meg itt éhen halok meg. Egyetlen megoldás van: felkelek, elmegyek az én atyámhoz, és azt mondom neki: atyám, vétkeztem az ég ellen és te ellened.

Jézus megkérdezi: mit kerestek? Nem azt, hogy kit kerestek... Fogalmazzatok meg, hogy mit akartok. A két tanítvány kérdésre kérdéssel felel. Általában ez nem illik, de ők kérdeznek. Így mondom: visszakérdeznek: Mester, hol laksz? Innen látjuk, hogy ők ekkor Jézust úgy ismerik, mint Mestert, mint Rabbit. Úgy, mint Nikodémus azon az éjszakán, vagy mint a gazdag ifjú: jó Mester. Mit cselekedjem, hogy az örök életet elnyerjem?

Az, hogy valaki hall Jézusról, nem biztos, hogy ismeri is. Még nem ragyogott fel neki, hogy ki Ő, csak azt látják: Mester. Nem úgy tanít, mint az írástudók, hanem úgy, mint akinek hatalma van, és azt mondják: Mester, hol laksz? Milyen kérdés ez? Ebből az ígéből az árad felénk, hogy aki Jézus Krisztussal kapcsolatba akar kerülni, az ebből vegyen bátorítást. Látjátok, ez a két tanítvány is, András és János, akik később majd nagy titkok ismerői lesznek, így kezdik: Mester, hol laksz? Nem tudják még megfogalmazni, hogy mit keresnek. Sok mindent nem tudnak, nem értenek, nem ismernek. De megszólítják Jézust, beszélnek vele, kapcsolat alakul ki. Mester, hol laksz? Gyertek, megmutatom, és nála maradtak, és volt délután körülbelül négy óra.

Lehet, hogy zavarukban nem tudnak mit mondani? Nem tudjuk. De nem is lényeges. A lényeg az, hogy bekerülnek az Ő vonzáskörébe. A lényeg, hogy odalépnek mellé, hogy Jézus Krisztus itt átveszi az irányítást: gyertek, megmutatom. Vajon hova vihette őket Jézus? Az a Jézus, aki azt mondja: „a rókáknak barlangjuk van, az égi madaraknak fészük, de az Emberfiának nincs hova fejét lehajtani.” Vajon hova vihette őket, kinek a házába – teljesen mindegy. Az a lényeg, hogy miután hallanak Jézusról, igyekezzenek a közelébe lenni, a közelébe kerülni, és igyekezzenek arra, hogy Ő beszéljen velük, és minél többet beszéljen velük. Azt mondja az ige: akkor pedig körülbelül délután négy óra volt. (Egy görög professzor így fordítja: nála maradtak körülbelül délután négy óráig. Mindkettő igaz lehet.)

Lehet, hogy János megjegyzi, hogy mikor volt, mert fontos neki. Fontos neki, hogy az élete mikor fordult meg, hol kapott más irányt, más lendületet. Az

MEGSZÓLÍTOTTA ŐKET

is igaz, hogy körülbelül ez reggel lehetett, amikor Jézus megjelenik a Jordán partján és délután négy óráig nála maradtak. Ha ez így van, ez is nagy üzenet a számunkra, hogy ez a két tanítvány megfelelnek az időről, a feladatról, a munkáról. Ez a két tanítvány biztos, hogy úgy volt, ahogy mi is vagyunk: megtervezték a másnapjukat, lehet, hogy azt mondják: majd a hálóinkat kötögetjük, vagy a piacra akartak menni halat árulni. Vagy a családban kellett valamit tenniük. De ott és akkor, mindenről elfeledkeznek, mert fontosabb lesz számukra Jézus, és a vele való közösség, kapcsolat több lesz nekik, mint az élet, mint az eledel. Több lesz nekik, mint az aznapra előirányzott feladat.

A 243. halleluja jutott eszembe, amelyben azt énekeljük: Jöjjetek, ti árva lelkek, mert Jézus mindennel felér. Máshogy nem lehet, mondja nekünk az ige, csak úgy, ha időt szánunk rá. Csak ha elmélyedünk Jézus tanításában. Nem futó kapcsolatra kell törekednünk Jézussal. Nem futó bibliaolvasásokra.

Egyszer azt mondja az Úr Jézus a tanítványoknak: nem tudtok velem még egy óráig sem virrasztani? Elnyomja őket az álom, a fáradság, az est homálya. Még egy óráig sem tudtatok virrasztani. Ó hányszor mondhatja ezt nekünk is a mi drága Mesterünk: nem szánod rám az idődet, erődöt, a javaidat. Vajon mi a fontos neked? Gondolkozz el rajta. Vizsgáld felül, mi a fontos neked.

A harmadik, ami ebből következik: beszéltek róla. Csodálatos. Nála maradtak, utána továbbmentek, beszéltek róla. És milyen változás áll be az életükbe? Amikor beszélnek róla, azt mondják: megtaláltuk a Messiást. Előzőleg még azt mondják: Mester, hol laksz? Most, amikor beszélnek róla, már azt mondják: Messiás. Miért? Azért, mert ez alatt az idő alatt ők felismerik Jézusban az Isten Messiását, az Isten Küldöttjét.

Ennyi idő alatt is fel lehet ismerni? Igen, fel lehet ismerni! Nem kell hosszú tanfolyamot végezni, nem kell egyetemre íratkozni ahhoz, hogy valaki Jézust megismerje, csak vele beszélni. „Csak légy egy kissé áldott csendben.” Nemcsak magunkban, hanem vele. Ez volt a legnagyobb bizonyágtétel akkor, hogy Jézus a Messiás, hogy Jézus a Krisztus, mert Messiás és Krisztus ugyanazt jelenti, csak Krisztus görög szó, a Messiás pedig héber szó. Ha valaki ezt vallotta: megtaláltuk a Messiást, a Krisztust — az azt jelentette, hogy megtaláltuk azt, akit Isten az Éden-kertben megígért az embernek. Hogy majd a kígyó fejére fog taposni.

Megtaláltuk azt, akiről beszéltek nekünk az ősatyák. Megtaláltuk azt, akiről még egy olyan szerencsétlen próféta is azt volt kénytelen jövendölni, hogy látom Őt, de nem most. Nézem Őt, de nem közel. Megtaláltuk a Messiást, akiről beszéltek nekünk az ószövetségi áldozatok, a Törvény szertartásai, akit jelképezett nekünk a szent sátor meg a templom felépítése, színei, dicsősége, pompája. Megtaláltuk a Messiást, akiről Ézsaiás, Jeremiás, Mikeás jövendölt. Az Isten Báránya megsebesítetett a mi vétkeinkért. Büntetésünket hordozta, és az Ő sebeivel gyógyulunk meg.

Ebben az egy mondatban: megtaláltuk a Messiást, benne volt a hívó élet és a hívó szív minden bizonyossága, világossága, értelme, bölcsessége, az Istennek félelme. Ezt azért mondták el, hogy mást is hozzá vigyenek. Azért mond-

ták el, hogy a testvérét is, aki Péter volt, hozzá vigye, mert aki Jézusnál marad, és aki Jézusban él, az nem tud, és nem akar mást tenni, mint beszélni róla, hirdetni Őt.

Pál apostol a Római levélben azt mondja: köteles vagyok beszélni róla, az evangéliumot hirdetni nektek is, kik Rómában vagytok. Csontjaiba rekesztett tűzként viszi ő is, másoknak is beszélni akar róla. Később azt mondja: Még az én életem sem drága nékem, csakhogy elvégezhessem futásomat.

Azt olvassuk: mihelyt találkozott a testvérével, Simonnal, azt mondta András: megtaláltuk a Messiást, és odavitte Jézushoz. Nem halogatta a bizonyágtételt.

Hol a legnehezebb beszélni Jézusról? A családjában a legnehezebb. János, András rögtön oda megy, ahol a legnehezebb beszélni Jézusról, mert a családban ismernek bennünket igazán. Mivel lakva ismerni meg a másikat, ezért ott ismernek bennünket a legjobban. Ismerik rossz szokásainkat, indulatos természetünket, kemény szívünket, ellenállásunkat, bűneinket, és ott nehéz beszélni arról: megtaláltuk a Messiást.

De ők már boldogan beszélnek erről, és így kerül Péter Jézus közelébe. Nyilván Péter a hitnek és a szolgálatnak egy magasabb fokára kerül, mint András. De nem ez a döntő, hanem az, hogy András odavigye Pétert, a többi az Isten dolga, majd Ő elvégzi, majd Ő alkalmassá teszi. De milyen jó, hogy András ezt a szolgálatot nemcsak vállalta, hanem kötelességének érezte. Eszköz volt Isten kezében.

Nem addig kell eljutni, hogy hallom az ígét, hogy követem Jézust, hanem addig kell eljutni, hogy szolgálok is neki. Sokan megrekednek valahol, azt gondolják: elég, ha hallom az ígét. Jön a vasárnap, hallom az ígét, és az elég. Sokan továbbjutnak, és azt mondják: követem Jézust. És jussunk még tovább, oda, hogy beszéljünk is róla. Péternek is erre volt szüksége, hogy valakitől hallja, mert így terjed az evangélium.

Azt mondja Pál a Római levélben: hitből hitbe, szívből szívbe... így terjed az evangélium. Mi is hallottuk valakitől, akkor valakiknek meg tőlünk kellene hallani az evangéliumot. Ne azt mondjuk: valakitől hallottuk. Ne azzal dicsekedjük, hogy kitől, hol hallottuk az evangéliumot, hanem arra legyen gondunk, hogy mi kinek mondjuk tovább. Mi vajon eszközök vagyunk? Vagy csak azt köszönjük meg, hogy valaki eszköz volt az én hitre jutásomban? Ez nagyon jó, de ettől tovább kell jutni. Oda, hogy én hogy lehetek eszköz, olyan eszköz, amiről egy ének így szól: Felvegyék, ha kell, vagy félretegyék. Leállítson, vagy küldjön az Úr. Menj mindazokhoz, akikhez küldelek téged.

Ez a valódi konfirmáció, ez a valódi megerősítés. Megtaláltuk a Messiást. És tudjuk, hogy nem itt van a teljes igazság, hogy megtaláltuk a Messiást, hanem abban, hogy a Messiás talált meg bennünket.

Befejezésképpen: azt mondja a halleluja ének: Jézus engem megtalált, mindörökre hűn szeret. Tenni szent akaratát Lelke hív, tanít, vezet. — Boldog az, aki el tudja mondani: megtaláltam a Messiást, de azért, mert Ő megtalált engem. Azért jött, hogy megkeresse és megmentse, ami elveszett. Mert felvett

MEGSZÓLÍTOTTA ŐKET

és felemelt a bűn sarából, ahol élve a jóra lelke képtelen. Mert megtisztított, népévé tett, az Ő testébe, az anyaszentegyházba iktatott be. Jézus engem megtalált.

Vajon leszünk-e ilyen örömmondó békekövetek? El tudjuk-e mondani, tudjuk-e hirdetni, vagy megtartjuk magunknak? Adja az Úr, hogy hirdesd, állj elő vele alkalmas és alkalmatlan időben egyaránt. Mert az a Jézus, aki engem megtalált, még sokakat meg fog találni, sokakat megkeres, és nem tudod, hogy nem a te bizonyágtételeket használja-e fel az Úr abban, hogy valakit megkeressen, szolgálatba állítson és megszenteljen.

Imádkozzunk!

Urunk! Köszönjük, hogy leszálltál a mennyei fényből, elhagytad a dicsó házat, hogy széttörhessed rabbilincsünk, hogy hintsél az éjbe sugárt. Köszönjük, hogy eljöttél erre a földre, amely a bűn miatt nyög, a sötétségben és halál árnyékában ülőknek reménységül fény sugaraként, hogy bűnös életünkből van megoldás, szabadulás, gyógyulás.

Köszönjük, Urunk, hogy úgy, ahogy hangzott a bizonyágtétel a Jordán partján, ma is hangzik messze földeken, szolgálid még hirdetik sok-sok helyen a kereszt győztes evangéliumát, amely a zsidóknak botránkozás, görögöknek bolondság, de nekünk, kik megtartatunk, Istennek ereje. Köszönjük, ha meghalottuk, komolyan vettük, és ha elindított bennünket ez a szó, Urunk, hogy még nagyobb ismeretre jussunk, örök életünk és üdvösségünk legyen és fakadjon ebből az ismeretből.

Úr Jézus, hálaadással köszönjük, hogy Szentlelked által itt vagy velünk minden napon a világ végezetéig. Köszönjük a sereget, azokat, akiket gyűjtötél magadnak. Nem nekünk gyűjtöd, Urunk, nem a mi híveink lesznek, hanem a tieid, a te követőid.

Köszönjük azokat a most konfirmálókat, akik közül már sokan hitre jutottak és boldogan el tudják mondani: megtaláltuk a Messiást. Megtaláltuk életünk értelmét, azt, amit lelkünk kedvel. Megragadjuk hittel, és nem eresztjük el. Megtaláltuk azt, ami kiegyensúlyozottá tesz bennünket, házasságunkat, családjunkat, egyéni életünket. Aki által a munka is öröm lesz és hálaadás, és aki által a szenvedés, a baj, a betegség, a nehézség, a nyomorúság is nemcsak elviselhető lesz, hanem javunkra váló próba.

Kérünk, Urunk, légy és maradj velünk. Vigasztald a gyászolókat, erősítsd betegeinket. Áldd meg közösségünket, Urunk, és kérünk, növeld az üdvözülők seregével, hogy ígéd ne szóljon hiába. Köszönjük, hogy erről te magad gondoskods, mert ígérted: hogy a te ígéd, amely a te szádból származik, nem tér vissza üresen.

Cselekedd mindezt Szentlelkeddel, végtelen érdemeddel, hogy új életben éljünk, végre bűnből felkeljünk.

Ámen.